

Πίστις καὶ ὑγεία

“Όλα τὰ θέματα στὴ ζωὴ μας εἶναι στὴν οὐσία θέματα πίστεως. Εἶναι δηλαδὴ θεολογικά, δείχνουν ποιὰ εἶναι ἡ σχέσι μας καὶ ἡ ἀναφορὰ μας πρὸς τὸν Θεὸν. Καθημερινὰ λειτουργοῦμε περισσότερο μὲ τὴν πίστι παρά μὲ τὴν λογικὴ. “Όταν ταξιδεύουμε π.χ μὲ ἓνα αὐτοκίνητο, μὲ ἓνα πλοῖο ἢ μὲ ἓνα ἀεροπλάνο, χωρὶς νὰ τὸ σκεφτόμαστε καὶ χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ περάσουμε ἀπὸ τὴν λογικὴ μας, ἐμπιστευόμαστε τὴν ἴδια τὴν ζωὴ μας, (τὴν ὁποῖαν ὅλοι μας, τόσο πολὺ ἀγαποῦμε), στὴν ὑποτιθεμένη ἀσφάλεια τοῦ μέσου μεταφορᾶς καὶ τοῦ ὁδηγοῦ, γιὰ τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν ἀπειρες πιθανότητες ἀνά πᾶσαν στιγμὴ νὰ ἀνατραποῦν. Αὐτὴν τὴν τόσο πολὺτιμη ὑγεία μας, γιὰ τὴν ὁποῖα ἐλοχεύει, ὁ θάνατος, σὲ κάθε λεπτό, τὴν ἐμπιστευόμαστε σὲ κτιστὰ καὶ ἀνθρώπινα πράγματα! Μὲ τὴν ἴδια λογικὴ, ἐμπιστευόμαστε τὴν ζωὴ μας στὸν γιατρό, στὴν ἐπιστῆμη, στὰ φάρμακα, ἢ σὲ ἓναν τυχαῖο ἀνθρωπο-ὁδηγὸ, τὸν ὁποῖο οὔτε κἄν γνωρίζουμε καὶ ὄχι στὸν οὐράνιο Πατέρα μας, τὸν Θεό !

Τὸ δῶρο τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑγείας, ποιὸς μᾶς τὸ χάρισε; Μήπως ἐμεῖς ἀπὸ μόνοι μας, ἤλθαμε στὴν ὑπαρξὴ ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία; Ἡ μήπως προήλθαμε ἀπὸ κάποιες τυχαῖες χημικὲς ἐνώσεις, ὅπως λέγει ἡ “ἐπιστῆμη”, οἱ ὁποῖες κατὰ λάθος ἔφτιαξαν, κάποιον ὄν πού τὸ ὠνόμασαν ἀνθρώπον, ἢ μήπως ἔχουμε ὡς πρόγονό του κάποιον πίθηκο, ὁ ὁποῖος ἐξελίχθηκε σὲ ἀνθρώπο, καὶ πετάχθηκε σ’ αὐτὴν τὴν σφαῖρα τῆς φτωχογειτονιάς τῆς γῆς, γιὰ νὰ βασανίζεταί, ἄλλος γιὰ 20 ἢ 30 ἢ 80 ἢ τὸ πολὺ γιὰ 100 χρόνια μίζερης ζωῆς; “Όντως, ὅλα αὐτὰ τὰ γελοῖα καὶ ἄλλα παρόμοια, τὰ λέγει ἡ “ἐπιστῆμη” καὶ οἱ “πολυδιαβασμένοι” καὶ τὰ πιστεύουν οἱ ἄθεοι καὶ οἱ ὕλιστές, καὶ τὰ διδάσκουν στὰ σχολεῖα στὰ παιδιὰ μας, ὡς ἐπιστῆμη!

Ἐμεῖς, ὅμως, ἀντίθετα, πιστεύουμε, ὅτι καὶ ἡ ζωὴ μας, καὶ ἡ ὑγεία μας καὶ ὁ θάνατός μας εἶναι δῶρα Θεοῦ, εἶναι στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ καὶ εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν θεία σκέπη καὶ πρόνοια. Ἐμπιστευόμαστε στὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ, « ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα».

Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς μας, ὁ ἰατρός μας καὶ ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς, ὁ Κύριός μας καὶ ὁ Θεός μας. Πιστεύουμε, ὅτι « Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος»; Ἡ ἀπλὰ τὸ ψέλνουμε ἀπὸ συνήθεια; Πιστεύουμε ὅτι ἡ φθορὰ, ἡ ἀσθένεια καὶ ὁ θάνατος γιὰ τὸν Χριστιανὸ ἔχουν χάσει τὴν δύναμί τους, καὶ ἔχουν νικηθεῖ ἀμετακλήτως; Πιστεύουμε αὐτὸ πού ὁμολογοῦμε στὸ Σύμβολο τῆς πίστεώς μας, « προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος» ; Ἄς ψάξει ὁ καθένας τὴν συνείδησί του, διότι χωρὶς αὐτὴν τὴν πίστι κανένας δὲ σώζεται.

« Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον· ἠλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος...Ποῦ σου, θάνατε τὸ κέντρον; Ποῦ σου Ἄδη, τὸ νῆκος; Ἀνέστη Χριστὸς καὶ σὺ καταβέβησαι. Ἀνέστη Χριστὸς καὶ πεπτῶκασι δαίμονες. Ἀνέστη Χριστὸς καὶ ζωὴ πολιτεύεται ». (Κατηχητικὸς Λόγος τοῦ ἐν Ἁγίοις ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου). “Όλοι ἐμεῖς πού ὀνομάζουμε τὸν ἑαυτὸ μας Χριστιανὸ καὶ μάλιστα Ὁρθόδοξο τὰ πιστεύουμε αὐτά; “Όλοι μας, ἄλλος λιγότερο ἢ περισσότερο, πάχουμε, τελκὰ ἀπὸ ἀπιστία ἢ ὀλιγοπιστία.

Σήμερα, με άφορμή μία κατασκευασμένη και προσχεδιασμένη “πανδημία” του κοροϊδο-ιοῦ, διότι σύμφωνα με έπιστημονικές αποδείξεις, ό συγκεκριμένος κορονοϊός είναι ένας εργαστηριακός ιός, (βλέπε, εργασία-καταγγελία του Δημητρίου Άντωνιου, ιατροῦ PHD, FRCS και του καθηγητοῦ Ζάν Μπερνάντ Φουρτιγιάν, ό ιός SARS-COV-2, κατασκευάστηκε στο Ίνστιτούτο Παστέρ τῆς Γαλλίας από τὸ 2003 κλπ.). “Όπως αποδεικνύεται, λοιπόν δέν είναι μιὰ φυσική λοίμωξι-ίωση, ἀλλά κάποιοι “έπιστήμονες” τὴν κατεσκεύασαν στὰ πειραματικὰ εργαστήριά τους, ως βιολογικό ὄπλο κατά τῆς ἀνθρωπότητας, και κατά “λάθος” τούς ξέφυγε ό κορονοϊός, και μᾶς χρησιμοποιοῦν σήμερα ως πειραματόζωα για πειράματα. Μὲ άφορμή, λοιπόν τὸν κορονοϊό, έπιτυγχάνουν και ἄλλες ποικίλες σκοπιμότητες, οικονομικές, κοινωνικές, και κυρίως ψυχολογικές, χρησιμοποιώντας τὴν φοβία τῆς ἀσθενείας και τὴν τρομοκρατία, μᾶς κατήγγησαν ὅλες τὶς έλευθερίες μας και μᾶς ἐπιβάλλουν τὴν δικτατορία του Άντιχρίστου, τὴν λεγομένη παγκοσμιοποιημένη μετανθρωπιστική ἐποχή, τὴν ὁποίαν ἐδώ και πολλές δεκαετίες προετοιμάζουν (!)

Κανείς, βέβαια δέν μπορεῖ νὰ πεῖ ὅτι δέν ὑπάρχει ὄντως ἡ συγκεκριμένη ἀσθένεια ἢ ὅτι δέν πεθαίνουν ἄνθρωποι. Ἀλλὰ πάντοτε ὑπῆρχαν και θὰ ὑπάρχουν ἀσθένειες και θὰ πεθαίνουν ἄνθρωποι, τὶ τὸ πρωτοφανές; Στὴν ἱστορία, πολλές φορές εἴχαμε λοιμώδεις ἀσθένειες, μὲ χιλιάδες θύματα. Ἀλλὰ ἡ κατασκευασμένη-εργαστηριακή λοίμωξι, εἶναι πρωτοφανής στὴν ἀνθρωπότητα. Τελικά αποδεικνύεται ὅτι ἀποτελεῖ ἕνα παγκόσμιο πείραμα και τὸ πιὸ ὀργανωμένο ἔγκλημα κατά τῆς ἀνθρωπότητας, μιὰ καθαρὴ γενοκτονία. “Όλοι τὸ γνωρίζουν αὐτό, και ὅμως κανείς δέν ζητᾶ εὐθύνες, τόσο ἀπὸ τούς εργαστηριακούς ψευτοεπιστήμονες, ὅσο και ἀπὸ τὰ ἀφεντικά τους, τὶς Φαρμακοβιομηχανίες, πού τούς χρηματοδοτοῦν, και ἀπὸ τούς κομπογιαννίτες ἱατροῦς, οἱ ὁποῖοι ἐξαργυρώνονται και λένε συνέχεια ψέματα. “Όλες οἱ κυβερνήσεις και τὰ κόμματα, εἶναι συνεννοημένες και τούς καλύπτουν! Ναι, ὑπάρχει κορονοϊός και πεθαίνουν ἄνθρωποι, γιατί τούς πεθαίνουν οἱ “ἱατροῖ”, ἡ ψευτοεπιστήμη. Ἀντὶ νὰ τούς χορηγοῦν φάρμακα και νὰ θεραπεύουν τούς ἄνθρώπους, τούς διασωληνώνουν για νὰ τούς πεθαίνουν, και μάλιστα πληρώνονται για αὐτό, εἶναι, δηλαδή πληρωμένοι φονιᾶδες! Και ἀπὸ αὐτούς, πάλι κανένας φορέας δέν ζητάει εὐθύνες. Οἱ ἱατροῖ μετετρέπηκαν σὲ φονιᾶδες και τὰ νοσοκομεῖα σὲ στρατόπεδα θανάτου! “Έτσι ζοῦμε σὲ μιὰ τόσο “ὁμορφή” κοινωνία, ὅπου ὁ θανατός σου εἶναι ἡ ζωή μου! “Ό πλησίον μας ἀπὸ ἀδελφός ἔχει ματατραπεῖ σὲ ἕναν ἐπικίνδυνο ἔχθρο! Τί ὑπέροχη “χριστιανική κοινωνία”! Ζοῦμε σὲ μιὰ κόλασι!

Τὸ θέμα, ὅμως για ἑμᾶς δέν εἶναι νὰ περιγράψουμε τὶ γίνεται, αὐτὰ, λίγο πολὺ ὅλοι τὰ ἀντιλαμβάνονται. Ἡ οὐσία εἶναι ἑμεῖς τὶ κάνουμε; Πῶς τὰ ἀντιμετωπίζουμε ὅλα αὐτὰ σὰν λαός, σὰν κοινωνία και σὰν Ἐκκλησία; Μήπως ἀπλὰ ἀγωνιζόμαστε ἀπὸ τὸν καναπέ μας, ἐφησυχάζουμε, περιμένοντας νὰ λυθοῦν τὰ προβλήματα, ἀπὸ μόνα τους, ως διὰ μαγείας, ἢ νὰ πραγματοποιηθοῦν κάποιες ψευδοπροφητεῖες περὶ ἀναλαμπῆς για νὰ ζήσουμε σὰν βασιλιᾶδες, και νὰ τρῶμε μὲ χρυσὰ κουτάλια; Ἡ πρᾶξις ἀπέδειξε, ὅτι ἡ πίστις μας στὸν Χριστὸ ως Θεὸν, και ἱατρὸν ψυχῶν τε και σωμάτων, ἔχει κλονισθεῖ πολὺ σοβαρὰ. Μέσα σὲ ἐνάμισυ χρόνο ἀπογυμνωθήκαμε σὰν χριστιανοί. Ξεχάσαμε και τὸν Θεὸ και τὴν Παναγία και τούς Ἁγίους, δέν ζητήσαμε τὴν βοήθειά τους. Ποῦ εἶναι ἡ προσευχὴς μας, τὰ δάκρυά μας, ἡ μετάνοιά μας;

Αναθέσαμε όλες τις ελπίδες μας, περισσότερο στα κρατικά μέτρα “προστασίας”, όπως στη γενική χρήση της μάσκας, (ή όποια δεν προσφέρει και τίποτε, αλλά μάλλον βλάπτει), στα τέστ, (τά όποια, πέραν του ότι είναι αναξιόπιστα), κατώρθωσαν και έπεισαν τον άφελή όχλο, να πιστεύσει, ότι είναι μόνιμα άρρωστος και μάλιστα άρρωστος χωρίς συμπτώματα, και κινδυνεύει από έναν άορατο έχθρο ! Ότι με όλα αυτά μας υπέταξαν σε ένα αφήγημα ήλιθιότητας, απόδειξις είναι, ότι όλοι όσοι κόλλησαν κορονοϊό και πέθαναν, όλοι αυτοί, και μάσκα φορούσαν και τέστ έκαναν, αποστάσεις κρατούσαν κλπ. Τώρα, τους έχει απομείνει, μόνο μία σωτηρία, το έμβόλιο ! Το σωτήριο έμβόλιο, όπως το διαφημίζουν. Όλοι τώρα, πρέπει να τρέξουν, να προλάβουν, όπως συνιστά ό Αρχιεπίσκοπος, να κάνουν το έμβόλιο, διότι είναι το μόνο, το όποιο θα τους σώσει ! Λόγος περι πίστεως από ιερατικά χείλη, δεν ακούγεται. Το είπε λένε ή “Εκκλησία”, το αποφάσισε ή “ Σύνοδος”, να αφήσουμε, δηλαδή τον Θεόν, να μη τον ένοχλούμε, και να τρέχουμε μόνο στους γιατρούς! Ό τής άπιστίας, ώ τής άνοησίας, και του σκοτισμού!

Όλοι αυτοί, που το πιστεύουν αυτό, ότι αυτές μπορεί να αποτελούν αποφάσεις “έκκλησίας”, αποδεικνύουν, ότι έχασαν την πίστι τους, και πίστις σημαίνει προπάντων έμπιστοσύνη στον Θεό, δηλαδή έμπιστευόμαστε την ζωή μας, στα χέρια του Θεού, στην αγάπη του Θεού, στην παντοδυναμία του, και στα θαύματα των Αγίων. Οί επίσκοποι και οί ιερείς, αντί να ενισχύσουν αυτήν την πίστι του λαού, έπραξαν το αντίθετο, έκλεισαν τους ναούς, σταμάτησαν την προσευχή και τα μυστήρια και στέλνουν για θεραπεία τους ανθρώπους, στην θεά έπιστήμη. Όλοι αυτοί έχουν εκπέσει, λοιπόν από την πίστι και έχουν αντικαταστήσει τον Θεόν με τον γιατρό και την θεά έπιστήμη! Όλοι αυτοί τι σχέση, μπορεί να έχουν με τον Χριστό, τους Αποστόλους και τους Αγίους Πατέρες τής Εκκλησίας; Ό Χριστός θεράπευε ό ίδιος τους άσθενείς, δεν τους έστελνε στους γιατρούς. Έδωσε την θαυματουργική χάρι Του, στους Αποστόλους να θεραπεύουν πᾶσαν νόσον και πᾶσαν μαλακίαν εν τῷ λαῷ. Οί σημερινοί επίσκοποι και ποιμένες το πιστεύουν αυτό; Πώς είναι δυνατόν να εκφράζουν ή να εκπροσωπούν, όπως ισχυρίζονται, ότι αυτοί είναι ή Εκκλησία του Χριστού, λαμβάνοντας εν Συνόδω τέτοιες άσεβείς και αντίχριστες αποφάσεις; Όποιος κληρικός ή λαϊκός πιστεύει κάτι τέτοιο, άς γνωρίζει ότι εύρίσκεται εκτός Εκκλησίας και δεν γνωρίζει ούτε τί σημαίνει Εκκλησία, ούτε τί σημαίνει ιερωσύνη.

Ό Θεός και ό γιατρός.

Στην Αγία Γραφή, δια τής όποιας μιλάει ό Λόγος του Θεού, υπάρχουν όλες οί λύσεις και οί άπαντήσεις, αλλά οί Χριστιανοί, σήμερα δεν μελετούν τον λόγον του Θεού, και την Πατερική έρμηνεία, και αυτή είναι ή αιτία όλων των κακών, κατά τον άγιο Χρυσόστομο. Η Αγία Γραφή κάνει λόγο και για τους γιατρούς και για τα φαρμάκα, και πώς πρέπει ό πιστός άνθρωπος να τα χρησιμοποιεί.

Στην Σοφία Σειράχ λέγει, « Τέκνον, εν άρρωσθήματί σου μη παράβλεπε, **άλλ’ ευξαι Κυρίω, και αυτός ίάσεται σε**». (Σοφία Σειράχ, λη΄, 9).

Μᾶς ἐπισημαίνει πρωταρχικά, ὅταν ἀρρωστήσεις μὴ παραμελήσεις τὴν ὑγεία σου, (ἐξάλλου ὅλοι μας ἔχουμε μέσα μας τὸ αἴσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως, καὶ θέλουμε νὰ ζήσουμε). Ὁ πιστὸς, ὅμως ἄνθρωπος, πρῶτα ἀπ’ ὅλα θὰ τρέξει στὴν προσευχή, θὰ παρακαλέσει τὸν Κύριον γιὰ τὴν ὑγεία του, καὶ ἀπὸ αὐτὸν θὰ περιμένει τὴν ἴασι. Ἄν ἔχει καὶ τὴν ἀνάλογη πίστι καὶ εἶναι γιὰ τὸ πνευματικὸ του συμφέρον, τότε ὁ Κύριος θὰ τὸν ἰατρεύσει. Ὁ πιστὸς ἄνθρωπος, ἐμπιστεύεται πρωτίστως καὶ ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ὑγείαν του καὶ τὴν ζωὴ του στὰ χέρια τοῦ Κυρίου **« καὶ αὐτὸς ἰάσεται σε»** καὶ **« παρὰ Ὑψίστου ἐστὶν ἡ ἴασις»**, (Σοφία Σειράχ, λη’ 2). Πηγαίνουμε, μὲν στοὺς γιατροὺς, ἀλλὰ στὸν Θεὸ ἐμπιστευόμαστε καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸ προσδοκοῦμε τὴν θαραπεία μας.

Ἐξάλλου, οὔτε ἡ Ἁγία Γραφή δὲν ἀπορρίπτει τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη, τὴν ἀληθινὴ ἐπιστήμη καὶ τὰ φάρμακα. **« Τίμα ἱατρὸν πρὸς τὰς χρείας αὐτοῦ τιμαῖς αὐτοῦ, καὶ γὰρ αὐτὸν ἔκτισε ὁ Κύριος...ἐπιστήμη ἱατροῦ ἀνυψώσει κεφαλὴν αὐτοῦ... Κύριος ἔκτισεν ἐκ τῆς γῆς φάρμακα, καὶ γὰρ ἀνὴρ φρόνιμος οὐ προσοχθεῖ αὐτοῖς...καὶ αὐτὸς ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ»**. (Σοφία Σειράχ, λη’, 2-7).

Τὸν ἱατρὸν, τὰ φάρμακα καὶ τὴν ἐπιστήμη τὰ ἔδωσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ θεραπεύονται οἱ ἄνθρωποι καὶ γιὰ νὰ δοξάζεται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ἡ ἐπιστήμη λειτουργεῖ κατ’αὐτὸν τὸν τρόπο, τότε μόνο ἀποτελεῖ ἐπιστήμη, διαφορετικὰ **« ἐπιστήμη ἀρετῆς χωριζομένης πανουργία ἐστὶ»** καὶ ὄχι ἐπιστήμη. Σήμερα στὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς θεοποιημένης ἐπιστήμης, ἐπιτελοῦνται τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος!

Ὁ γιατρὸς εἶναι ἄξιος τιμῆς γιὰ τὴν ὑπηρεσία του πρὸς τὸν ἀσθενῆ, ἀλλὰ τὴν σοφία καὶ τὴν ἐπιστήμη του, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶ, ὅτι τοῦ τὴν χάρισε ὁ Θεὸς. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ προνόησε καὶ σκόρπισε πλουσιοπάροχα τὰ φάρμακα - βότανα, μέσα στὴν φύσι ὑπάρχουν ὅλα τὰ φάρμακα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ θεραπεύονται οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός. Ἀπὸ τὸ 1948, μετὰ τὸν Β’ παγκόσμιον πόλεμον ἡ “ἐπιστήμη” πολέμησε καὶ κατήργησε τὰ βότανα καὶ ἀνέπτυξε τὶς φαρμακοβιομηχανεῖς μὲ τὰ χημικὰ φάρμακα-δηλητήρια.

Ἀλλὰ καὶ σὲ καμμία περίπτωσι, ὅμως ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ ἀντικαταστήσει, ὁ γιατρὸς τὸν Θεὸν, διότι τότε τιμᾶς τὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ, τὸ ὄργανο, περισσότερο ἀπὸ τὸν Δημιουργὸ καὶ πίπτεις στὴν εἰδωλοπάτρεϊα. Διότι ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ σὲ κάνει καλὰ, καὶ χωρὶς τὸν ἱατρὸ καὶ τὰ φάρμακα! Πόσες φορὲς οἱ ἴδιοι οἱ γιατροὶ δὲν σηκώνουν τὰ χέρια ψηλὰ καὶ λένε, ἐμεῖς κάναμε ὅ,τι μπορούσαμε, τώρα ὅ,τι πεῖ ὁ Θεός! Οἱ γιατροὶ καὶ τὰ φάρμακα πρέπει νὰ λειτουργοῦν ὡς ἀπὸ προσώπου Θεοῦ, **« αὐτὸς ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ»**.

Ἄς δοῦμε, ὅμως καὶ ἀπὸ μία ἄλλη διάστασι τὸ θέμα τῆς ὑγείας καὶ τῆς ἰατρικῆς βοήθειας, τὴν ὁποία ἐκφράζει ἡ πατερικὴ καὶ ἀσκητικὴ παράδοσι τοῦ μοναχισμοῦ, καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας μέσα στό γενικὸ πλαίσιο τῆς ἀσκήσεως. Ἄν κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννη τῆς Κλίμακος, **« μοναχὸς ἐστὶ βίας φύσεως διηνεκῆς»**, ὁ μοναχὸς ἀναχωρῶντας ἀπὸ τὸν κόσμον, ἐμπιστεύεται τὴν ζωὴ του στὴν θεία πρόνοια καὶ στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξασκεῖται στὴν πίστι. Πίστις σημαίνει ἐμπιστοσύνη.

Αὐτὸ ἐκφράζεται γλαφυρὰ ἀπὸ ἕναν κορυφαῖο πατέρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ θεμελιωτῆ τῆς

νηπτικῆς καὶ ἡσυχαστικῆς παραδόσεως τὸν ἅγιο Διάδοχο ἐπίσκοπο Φωτικῆς (σημερινὴ Παραμουθιά) τῆς Ἠπείρου.

«Ἱατροὺς μετεκαλεῖσθαι ἐν τῷ καιρῷ τῶν νόσων οὐδὲν τὸ κωλύον. Ἐπειδὴ γὰρ ἔμελλεν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης πείρας ποτὲ συλλέγεσθαι ἡ τέχνη, διὰ τοῦτο καὶ προϋπῆρχε τὰ φάρμακα. **Πλὴν οὐκ ἐχρῆν εἰς αὐτοὺς (τοὺς ἱατροὺς) τὴν ἐλπίδα ἔχειν τῆς ἰάσεως, ἀλλ’ εἰς τὸν ἀληθινὸν ἡμῶν σωτῆρα καὶ ἱατρὸν Ἰησοῦν Χριστόν.** Ταῦτα δὲ λέγω τοῖς ἐν κοινοβίοις ἢ ἐν πόλεσι τὸν σκοπὸν τῆς ἐγκρατείας κατορθοῦσι διὰ τὸ μὴ δύνασθαι αὐτοὺς ἐκ τῶν συμβαινουσῶν περιστάσεων **ἄπαιστον ἔχειν διὰ τῆς ἀγάπης τὴν ἐνέργειαν τῆς πίστεως,** ἄλλως τε καὶ διὰ τὸ μὴ εἰς κενοδοξίαν αὐτοὺς εἰς πειρασμὸν ἐμπίπτειν τοῦ διαβόλου. Ἐξ ὧν τινες αὐτῶν ἱατρῶν μὴ χρῆζεν ἐπὶ πολλῶν ἐπαγγέλονται (ἀπὸ κενοδοξία θεωροῦν, ὅτι δὲν ἔχουν ἀνάγκη τοὺς ἱατροὺς). Εἰ δὲ τις τὸν ἀναχωρητικὸν βίον ἐρημοτέροις μεταξὺ δύο ἢ τριῶν ὁμοτρόπων ἀδελφῶν κατορθοῖ τόποις, **μόνῳ τῷ Κυρίῳ ἑαυτὸν τῷ ἰωμένῳ ἡμῶν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν πίστει προσαγέτω, κἄν ὁποῖοις ἂν περιπίπτει πάθεισιν**». (βλ. Τὰ ἑκατὸ Γνωστικά Κεφάλαια, κεφ. νγ’).

Οἱ Χριστιανοὶ καὶ οἱ μοναχοὶ, μᾶς λέγει, δύνανται νὰ καταφεύγουν στοὺς ἱατροὺς, ἀλλὰ αὐτὸ ἄς τὸ κάνουν, τουλάχιστον μὲ τὴν συναίσθησι, ὅτι γίνεται ἐξ αἰτίας τῆς ἀδυναμίας τους, τῆς πίστεώς τους στὸν Θεὸν. Διότι, ἔχουμε χάσει τὴν ἀπλότητα τῆς πίστεως, τὴν ταπείνωσι καὶ τὴν αὐταπάρνησι. Ἐπειδὴ θὰ νομίζουμε, ὅτι ἂν δὲν πᾶμε στοὺς γιατροὺς, ἔχουμε μεγάλη πίστι, καὶ κινδυνεύουμε νὰ πέσουμε στὴν κενοδοξία, γιὰ αὐτὸν τὸν λόγο δὲν ἐμποδίζεται κανεὶς νὰ καταφεύγει στοὺς γιατροὺς.

Στὸ Ἅγιον Ὅρος, οἱ παλαιοὶ Ἄγιορεῖτες, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ αἰῶνες ἀκολουθοῦσαν αὐτὴ τὴν ἀσκητικὴ παράδοσι, μέχρι καὶ πρὶν μερικὲς δεκαετίες (1970-1980). Ὅταν, ὅμως ἦλθαν οἱ νέες Συνοδεῖες ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ οἱ ὁποῖες, τελικῶς, μπορεῖ μὲν νὰ ἐπάνδρωσαν τὶς Μονές, ἀλλὰ συγχρόνως ἐν πολλοῖς ἀλλοίωσαν, καὶ ἀπώλεσαν τὸ παλαιὸ ἀγιορεῖτικο φρόνημα καὶ ἦθος, ὅπως τὴν ἀπλότητα, τὸ ἀπόκοσμον, τὴν ἡσυχία τοῦ τόπου, καὶ εἰσήγαγαν, ἀντ’ αὐτῶν τὴν ἐκκοσμίκευσι καὶ τὶς βιοτικῆς-κτηριακῆς μέριμνες κ.α. Περισσότερο χάθηκε ἡ ἐμπιστοσύνη στὶς ὑποσχέσεις καὶ στὴν πρόνοια τῆς Παναγίας. Γεμίσαμε ἀπὸ γιατροὺς καὶ κέντρα ὑγείας καὶ εἴμαστε οἱ περισσότεροι ἄρρωστοι κ.α.

Οἱ παλαιοὶ ἀγιορεῖτες, μόλις ἀρρώσταιναν, δὲν κατέφευγαν ἀμέσως στοὺς γιατροὺς. Καὶ ὅσο γιὰ νὰ βγοῦν στὸν κόσμον, καὶ μόνο νὰ τὸ σκεφθοῦν, τὸ θεωροῦσαν ἀμαρτία. Ἐκαναν, λοιπὸν πρῶτα ὑπομονή, ὅσο μποροῦσαν, ἔπαιρναν καὶ τὰ γιατροσόφια τους, τὰ ὁποῖα βασίζονταν ἀποκλειστικὰ στὰ φυσικὰ φάρμακα τοῦ Θεοῦ, τὰ βότανα καὶ τὶς ἀλοιφές, ἀλλὰ κυρίως κατέφευγαν στὴν προσευχή, καὶ στὴν δύναμι τῆς πίστεως. Εἶχαν κυρίως, τὴν ἐλπίδα τους στὴν Κυρία Θεοτόκο, ὅπως ἀποκαλοῦσαν, τὴν Παναγία. Ὅταν, ὅμως ἔβλεπαν ὅτι δὲν θεραπεύονταν, καὶ γίνονταν βᾶρος στοὺς ἀδελφούς, τότε καλοῦσαν τὸν πνευματικὸ, ἐξομολογοῦντο καὶ ἔκαναν εὐχέλαιο.

Καὶ, τότε δύο τινὰ θὰ συνέβαιναν, ἢ θὰ θεραπεύονταν καὶ θὰ σηκώνονταν, ἢ θὰ ἀναπαύονταν τὸν αἰώνιο ὕπνο στὸ κοιμητήρι, καὶ θὰ ἀναχωροῦσαν γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ. Ἔτσι, κάποτε, ὅταν ἓνας μοναχὸς στὴ Μονὴ τῆς Λαύρας, ἀρρώστησε, ἀφοῦ ἔκανε ὑπομονή γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ, καὶ ἡ ἀρρώστεια δὲν ὑποχωροῦσε, τότε κάλεσε τὸν πνευματικὸ ἐξομολογήθηκε, καὶ ἔκανε εὐχέλαιο.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸν εἶδε ὁ παπᾶς, ποὺ τοῦ ἔκανε τὸ εὐχέλαιο, στὸν κῆπο νὰ σκάβει. Ἔ, τοῦ φώναξε, ἔγινες καλὰ; Παπᾶ μου, τοῦ ἀπάντησε, γιατί χθές, μοῦ ἔκανες τὸ εὐχέλαιο; Δὲν μοῦ τὸ ἔκανες γιὰ νὰ γίνω καλὰ; Εἶχαν παιδικὴ καὶ ἀπλὴ πίστι στὴν Παναγία, οἱ παλαιοὶ Ἁγιορεῖτες, διότι πίστευαν πολὺ στὶς ὑποσχέσεις τῆς Παναγίας, ποὺ ἔδωσε στὰ παιδιά της, ὅτι αὐτὴ θὰ εἶναι, καὶ ἰατρός ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, καὶ τροφὸς, καὶ ὁδηγὸς, καὶ οἰκονόμος, καὶ παρηγοριά, καὶ μεσίτρια πρὸς τὸν Υἱὸν της στὴν ἄλλη ζωὴ.

Συνεπῶς, καλὰ, μὲν εἶναι καὶ ὁ ἰατρός, καὶ τὰ φάρμακα καὶ ἡ ἐπιστήμη, ὅλα τὰ ἔδωσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ θεραπεύονται οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ δοξάζεται τὸ ὄνομα Του. Ὅλα εἶναι καλὰ καὶ ἅγια, ἀλλὰ, ὅμως ὄχι καὶ νὰ τὰ θεοποιῶμε, ὅπως γίνεται σήμερα ἀπὸ κλῆρο, μοναχισμό καὶ λαό. Αὐτὰ πρέπει νὰ λειτουργοῦν ὡς ἀπὸ προσώπου Θεοῦ, καὶ ὄχι, ὅπως πιστεύει ἡ σύγχρονη μεταμοντέρνα ἀθεϊστικὴ ὑλιστικὴ ἰατρικὴ καὶ ἐπιστήμη, ὅτι, δηλαδὴ αὐτοὶ θὰ ἀντικαταστήσουν καὶ τὸν Θεό! Οἱ ἄνθρωποι, γενικὰ σήμερα ἔχουν πέσει στὴν εἰδωλολατρία, διότι ἔχουν θεοποιήσει, τὴν ἐπιστήμη, καὶ τὴν γνῶσι.

Βλέπουμε μία δαιμονικὴ ἀλαζονία νὰ ἔχει ἐξαπλωθεῖ πάνω σὲ ὅλη τὴν γῆ. Ἐπιδιώκουν νὰ ἀλλάξουν τὸν κόσμο, τοὺς φυσικοὺς νόμους, καὶ ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα, τὸ λένε “μεταλλαγμένα προϊόντα”. Ἐπεμβαίνουν στὸ DNA καὶ στὴν βιολογία τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀλλοιώνουν τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Μὲ τὴν λεγομένη τετάρτη βιομηχανικὴ ἐπανάστασι ἢ ματανθρωπισμὸ ἢ μὲ τὴν λεγομένη “μεγάλὴ ἐπανεκκίνηση” (The Great Reset), τὴν ἠλεκτρονικὴ, τὴν τεχνιτὴ νοημοσύνη, τὴν ρομποτεχνικὴ, τὴν νανοτεχνολογία κ.α, “ψῆλωσε ὁ νοῦς τους” καὶ χτίζουν συνέχεια τὸν νέο ὑπερήφανο πύργο τῆς δικῆς τους Βαβέλ γιὰ νὰ “νικήσουν” τὸν Θεὸ καὶ νὰ διορθώσουν τὰ “λάθη” τοῦ Θεοῦ! Ὅλη αὐτὴ ἡ κατάστασις ποὺ ζοῦμε, σήμερα ἀποτελεῖ ὕβρι καὶ βλασφημία κατὰ τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ καὶ ἐπαναφορὰ τῆς εἰδωλολατρίας.

« **Καὶ λόγους πρὸς τὸν Ὑψίστον λαλήσει** (θὰ βλασφημίσει) **καὶ τοὺς ἁγίους Ὑψίστου παλαιώσει** (ἡ ἀγιότητα καὶ ἡ ἀρετὴ, γιὰ τὴν σύγχρονη ὑλιστικὴ κοινωνία εἶναι ξεπερασμένα πράγματα, ἔχουν παλαιώσει. Ἀξία ἔχουν τὸ χρῆμα, ἡ ἀπάτη, τὸ συμφέρον κλπ) **καὶ ὑπονοήσει καὶ ἀλλοιώσει καιροὺς καὶ νόμους** (νόμος, εἶναι ὁ ἠθικὸς νόμος, ἡ ἠθικὴ, καὶ καιροί, εἶναι ἡ φύσις. (Δανιήλ. ζ', 25).

Ἄλλοιώνουν τὰ πάντα. Τὸ παράνομο ἔγινε νόμιμο, τὸ πάρα φύσιν ἔγινε κατὰ φύσιν. Ἐφθασε ἡ ἀνθρωπότης, π.χ τοὺς κίν-αιδους, ὅπως ὠνομάζονταν κατὰ τοὺς ἀρχαίους, διότι κινουῦσαν-προκαλοῦσαν τὴν αἰδῶ- ντροπὴ, ἐπειδὴ ἔκαναν πράξεις ντροπῆς, ἢ ἀρσενοκοίτας καὶ σοδομίτας, κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή. Σήμερα, ὅλοι, **ἀκόμη καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοί**, τοὺς ὠνομάζουν, “ὁμοφυλόφυλους”. Αὐτοὶ διάλεξαν σὰν σύμβολό τους τὸ οὐράνιο τόξο, διαστρέφοντας τὴν ἔννοιά του, τὸ ὁποῖο ἔδωσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ ὑπενθυμίσει, στὴν ἀνθρωπότητα νὰ μὴ ξαναπέσει, καὶ γίνουν οἱ ἄνθρωποι πάλι σάρκες, ὅπως πρὶν τὸν κατακλυσμὸ τοῦ Νῶε ! Τὰ πάθη, σήμερα, μοιχεία, πορνεία, καὶ παρὰ φύσιν ἀμαρτήματα κ.α, δὲν θεωροῦνται κάτι κακὸ, ἀλλὰ θεωροῦνται ὡς ἀρετὲς. Σήμερα, ὅλα αὐτὰ προβάλλονται καὶ στὰ σχολεῖα διδάσκονται ὡς μαθήματα, στὰ μικρὰ παιδιά, πρὸς μίμησιν καὶ πρότυπα ζωῆς, κλπ. Καὶ ἡ κοινωνία τὰ ἀνέχεται καὶ τὰ ἐπικροτεῖ.

Ἡ αἰτία ὅλων τῶν κακῶν εἶναι ὁ ἐγωϊσμός, ἡ ἀλαζονεία καὶ ἡ αὐτοθέωσις. Τὸ πρῶτο ἀμάρτημα τοῦ Ἐωσφόρου ἦταν ἡ αὐτοθέωσις, καὶ ἀμέσως ἔπεσε ὡς ἀστραπὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ,

καὶ ἀπὸ φορέας τοῦ φωτὸς (ἑωσφόρος) ἔγινε φορέας τοῦ σκότους, σκοτάδι, « *ἐθρεύουν τὸν σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα* » (Λουκ, ι', 18). Μὲ τὸ ἴδιο, λοιπὸν ὄπλο, ὁ διάβολος ἐξέβαλε ἀπὸ τὸν παράδεισο καὶ τὸν πρωτόπλαστον ἄνθρωπον, « *ἢ ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ διανοιχθῆσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἔσεσθε ὡς θεοί, γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν* » (Γεν.γ',4). Γευόμενος, ὅμως τὸν καρπὸ τῆς θεοποιημένης γνώσεως, τῆς παρακοῆς, ἀντὶ γὰρ νὰ γίνει θεὸς, ἀποχωρίσθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸν, σκοτίσθηκε ὁ νοῦς του, καὶ δέθηκε μὲ τὴν φθορὰ, τὴν ἀρρώστεια καὶ τὸν θάνατον, « *ἐν ἢ ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτω ἀποθανεῖσθε*»(Γεν.β',17).

Ὁ πιστὸς, ὅμως ἄνθρωπος, ποὺ εἶναι ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, δὲν φοβᾶται μπροστὰ στὶς ἀσθένειες, δὲν χάνει τὴν πίστι του, οὔτε κλονίζεται, οὔτε παρασύρεται, ἀπὸ τὶς ἀπάτες τοῦ πονηροῦ διὰ μέσῳ τῶν ΜΜΕ, διότι γνωρίζει, θεολογικὰ, ὅτι οἱ ἀσθένειες, εἶναι οἱ παιδαγωγικὲς ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ γὰρ νὰ μᾶς θεραπεύσουν πνευματικὰ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ νὰ μᾶς φέρουν σὲ μετάνοια. Οἱ περισσότερες ἀσθένειες προέρχονται ἐξ ἁμαρτιῶν μας, καὶ παραχωροῦνται ἀπὸ τὸν Θεὸν, ὡς μᾶστιγες καὶ φάρμακα γὰρ νὰ μᾶς θεραπεύσουν καὶ νὰ μᾶς καθαρῶσουν τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μας.

Κακὸ, λέγει ὁ Μ. Βασίλειος δὲν εἶναι κατ' οὐσίαν ἡ ἀσθένεια, κακὸ εἶναι μόνο ἡ ἁμαρτία « κακὰ δὲν εἶναι ὅσα μᾶς προκαλοῦν ὀδύνη στὸ σῶμα, ὅπως οἱ ἀρρώστιες καὶ τὰ τραύματα, ἡ φτώχεια, οἱ ταπεινώσεις, οἱ οικονομικὲς ζημιές, οἱ θάνατοι συγγενῶν, κ.α, τὰ ὅποια ἐνεργεῖ (κατὰ παραχώρησι) πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς, ὁ σοφὸς καὶ ἀγαθὸς Θεὸς » (Ὁμιλία, περὶ τοῦ ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι αἴτιος τῶν κακῶν).

Κακὸ εἶναι μόνο ἡ ἁμαρτία, καὶ ἀρχὴ καὶ ρίζα τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἡ κακὴ χρῆσις τοῦ αὐτεξουσίου μας. Καὶ ὁ ἅγιος Χρυσόστομος λέγει, « Πρῶτον μὲν γὰρ κακὸν, τὸ ἁμαρτάνειν· δεύτερον τὸ ἁμαρτάνοντας μηδεμιᾶς τυγχάνειν θεραπείας, καὶ τοὺς ἁμαρτάνοντας ἀτιμωρητὶ θρηνεῖν καὶ πενθεῖν, ὥσπερ γὰρ οὐ τὸ νοσεῖν χαλεπὸν, ἀλλὰ τὸν νοσοῦντα μὴ θεραπεύεσθαι». (Ὁμλ. εἰς τὸ ζ' ψαλμὸν, ἴω. Χρυσοστόμου).

Ὁ Θεὸς ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερον, γὰρ νὰ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ὑπακούει στὶς ἐντολές του ἐκουσίως, καὶ ὄχι διὰ τῆς βίας, διότι στὸν Θεὸ δὲν ὑπάρχει βία, ἀλλὰ μόνο εὐδοκία. Προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ μείνει ὅπως τὸν ἔπλασε ὁ Θεὸς, δηλαδή νὰ παραμείνει στὸ κατὰ φύσιν καὶ νὰ ἀνεβεῖ στὸ ὑπὲρ φύσιν, νὰ γίνει τέλειος κατὰ τὴν ἀρετὴ, καὶ ἔτσι νὰ φθάσει στὴν κατὰ χάριν θέωσιν. Ἡ ἠθικὴ τελείωσις πραγματοποιεῖται μόνον ἐν ἐλευθερίᾳ. Ὁ Θεὸς καθοδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους ὄχι ἀναγκαστικῶς, ἀλλὰ διὰ συμβουλῶν, νουθεσιῶν καὶ διὰ τῶν θεοποιῶν ἐντολῶν του, οἱ ὅποιες δείχνουν τὸ κατ' εὐδοκίαν θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὅποιο εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἡ λύτρωσις του ἀπὸ τὸν θάνατον τὴν φθορὰ καὶ τὴν ἀσθένεια, τὰ ὅποια εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας, τῆς παρακοῆς καὶ τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀντίθετα ὁ διάβολος μὲ ὅλα τὰ κοσμικὰ συστήματά του, ἐπιβάλλονται στὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς βίας, τοῦ φόβου καὶ τῆς τρομοκρατίας.

Συνεπῶς ἡ κρίσις τοῦ κορονοϊοῦ εἶναι πρῶτα θέμα πίστεως καὶ κατόπιν θέμα ὑγείας.

Είναι αποτέλεσμα της απόστασης της ανθρωπότητας από τον Θεόν, και καρπός της άμαρτίας, ιδιαίτερος της έπιστημονικής αλαζονείας της θεοποιημένης γνώσεως, και της υπερβολικής άσωτίας. **Η θεραπεία είναι μόνον μία, ή μετάνοια.**

Ο Θεός, μέσα στην ιστορία του κόσμου, δύο φορές έξαφάνισε τὸ γένος τῶν ανθρώπων, τὴν μία μὲ τὸν κατακλυσμὸ ἐπὶ τοῦ Νῶε « **Καὶ εἶπεν Κύριος ὁ Θεὸς· οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμα μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα· διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας**» (Ἐξ. στ', 3), καὶ τὴν δευτέρη κατέκαυσε μὲ πῦρ καὶ θειάφι, τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα καὶ τὰ ἔκανε μία νεκρὴ θάλασσα, γὰρ νὰ μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν νέκρα τῆς άμαρτίας, ἐξ αἰτίας τῆς άρσενοκοιτίας τῶν κατοίκων τους. Καὶ σήμερα, ἀκριβῶς, εἶναι αὐτὴ ἡ άμαρτία ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ανθρωπότητα. Ἔχει γίνῃ τὸσος σαρκικὸς καὶ ανόητος, ὅπου ἔχει ξεπεράσει καὶ τὰ ζῶα στὴν άνοησία καὶ τὴν άναισθησία, « **ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς άνοήτοις καὶ ὠμοιώθη αὐτοῖς**» (ψλ. 48). Ὅλα ἔχουν γίνῃ σάρκα καὶ ἡ ανθρωπιὰ ἔχει σχεδὸν χαθεῖ. Τὸ πνεῦμα, ἡ πνευματικότης, καὶ ἡ άρετὴ ἔχουν έξορισθεῖ ἀπὸ τὴν γῆ, πλήν έλαχίστων.

Καὶ ἡ τρίτη καταστροφὴ τῆς ανθρωπότητος, ἡ ὁποία ἔρχεται, καὶ θὰ εἶναι, καὶ ἡ τελικὴ, θὰ εἶναι ἐν πυρί, ὅπως μᾶς τὴν περιγράφει ὁ άπόστολος Πέτρος, « **Ἦξει δὲ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί, ἐν ἧ ὡρανοὶ ροιζηδὸν παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσονται, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται**» (Β' Περτ.γ', 10). Ὅλοι, γνωρίζουμε ὅτι ἡ εἰδωλοατρικὴ έπιστήμη μὲ τὴν ανακάλυψι τῆς άτομικῆς βόμβας, ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ τινάξει δεκάκις φορές, ὅλη τὴν γῆ στὸν άέρα ! Αὐτὴ εἶναι ἡ "πρόοδος" καὶ ὁ "πολιτισμὸς" τῆς άθεης καὶ ὕλιστικῆς άποστασιοποιημένης ανθρωπότητος, τῆς ὁποίας ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, προσκυνᾷ καθημερινά τὴν χρυσοῦ εἰκόνα τοῦ "πολιτισμοῦ" τῆς. Ἦδη ἡ "θεά" έπιστήμη, ἔχει μετατρέψει τὴν ζωὴ μας σὲ μιὰ κόλασι, καὶ γευόμαστε τοὺς πρώτους καρποὺς τῆς.

"Ὑστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, τὸ ζήτημα εἶναι, ὄχι νὰ περιγράψουμε τὶς άθλιότητές μας, ἀλλὰ ἑμεῖς τί πρέπε νὰ κάνουμε." Ὅλοι ἑμεῖς, οἱ λεγομένοι χριστιανοὶ, ὡς Ὁρθόδοξοι καὶ ὡς Ἕλληνες, ἔχουμε ἓνα τεράστιο μερίδιο εὐθύνης ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τῆς ανθρωπότητος καὶ τῆς ιστορίας μας. Μὲ τὴν δικὴ μας άδιαφορία, καὶ μὲ τὴν δικὴ μας ψῆφο, έπιτρέψαμε στοὺς πολιτικούς ὄλων τῶν κομμάτων καὶ ὄλων τῶν χρωμάτων, ὅπου ὄλοι τους, ὁ ἓνας εἶναι χειρότερος ἀπὸ τὸν ἄλλο, καὶ μᾶς τὸ άποδεκνύουν καθημερινά, καὶ ιδιαίτερος μὲ τὴν κατασκευασμένη ὕγεινομικὴ κρίσι τοῦ κορονοϊοῦ. Δὲν ἔχουν ἐπάνω τους, οὔτε ἴχνος, ανθρωπισμοῦ, ἔλληνισμοῦ, χριστιανισμοῦ, άρετῆς, άξιοπρεπείας, εὐθύνης, φιλοπατρίας καὶ φόβου Θεοῦ. Ἰδιαίτερα δὲ μετὰ τὴν λεγομένη "ματαπολίτευση". Ὅλοι αὐτοὶ μᾶς κατεξουσιάζουν δικτατορικῶς καὶ τυραννικῶς, ἔχουν καταλύσει κάθε ἔννοια ἔλευθερίας καὶ άξιοπρεπείας, καὶ μᾶς διαφθείρουν τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μας. Καταπατοῦν ὄλες τὶς ἔλευθερίες μας καὶ τὰ δικαιώματά μας, ποὺ μᾶς χάρισε ὁ Θεός. Ποῖος τοὺς ἔδωσε αὐτὸ τὸ δικαίωμα καὶ τὴν έξουσία; Δυστυχῶς, ἑμεῖς, οἱ άμαρτίες μας καὶ ἡ άδιαφορία μας!

Ψηφίζουν νόμους στὴ βουλή, οἱ ὁποῖοι ὕβρίζουν άπροκάλυπτα τὴν πίστι τοῦ λαοῦ, τὴν πίστι στὸν Χριστὸ μας καὶ Θεὸ μας. Στοχεύουν νὰ ξεθεμελιώσουν τὴν Ἐκκλησία μας, τὴν Πατρίδα μας καὶ κάθε ἔννοια ἠθικῆς καὶ άξιοπρεπείας τῶν ανθρώπων. Καὶ ὁ ανόητος, ὁ άμνήμων, ὁ άφελὴς καὶ εὐκολόπιστος λαὸς, ὁ δυσεβῆς καὶ παράνομος, ὁ ὁποῖος ἔχει μετατραπεῖ σὲ ἓνα

ὄχλο πονηρευομένων, συνεχίζει καὶ τοὺς ψηφίζει. Τέτοιος ὁ λαὸς, τέτοιοι καὶ οἱ ἄρχοντες, «κατὰ τὸν λαὸ καὶ οἱ ἄρχοντες». Ἕνας τέτοιος λαὸς, ὁ ὁποῖος πετάει στὰ σκουπίδια μιὰ τέτοια πίστι, παράδοσι καὶ ἱστορία αἰώνων· ἕνας τέτοιος λαὸς, ποὺ προδίδει τὰ αἵματα τῶν προγόνων του, τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἡρώων του, μὲ τόση εὐκολία γιὰ ἓνα ξεροκόμματο ψωμί καὶ μιὰ εὐτελῆ ἡδονή· ἕνας τέτοιος λαὸς, ἔστω καὶ τώρα, ἐὰν δὲν ματανοήσει καὶ ἂν δὲν ἀποτινάξει τὸν ζυγὸ τῆς δουλείας τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς προδοσίας του, ὅπως πάντοτε ἔπραττε στὶς κρίσιμες ἱστορικὲς στιγμὲς τῆς ἱστορίας του. Ἄν δὲν ξαναβρεῖ τὸν χαμένο ἑαυτὸ του, τὸν ἡρωϊσμό του, τὸ μαρτυρικὸ του φρόνημα, τὴν αὐτοθυσία καὶ τὴν φιλοπατρία του, τὸ φιλότιμό του, τότε, ἕνας τέτοιος λαὸς δὲν ἀξίζει καὶ νὰ ζεῖ, καὶ εἶναι ἄξιος τῆς ἀπωλείας του, καὶ γρήγορα θὰ ἐξαφανισθεῖ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς...

Ὅμως, τὴν μεγαλύτερη εὐθύνη, ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς διεφθαρμένους, ἄθεους καὶ ἀντίχριστους πολιτικούς, τὴν ἔχουν οἱ ἐπίσκοποι, οἱ πνευματικοὶ ἡγέτες καὶ οἱ ποιμένες τοῦ λαοῦ. Ἐὰν οἱ ἐπίσκοποι εἶχαν στοιχειωδῶς ἐπιτελέσει τὴν ἱερατικὴ τους ἀποστολή, ὅπως ἔκαναν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἐὰν οἱ ἐπίσκοποι σέβονταν τὴν ἱερωσύνη τους, τὴν ὁποίαν τοὺς χάρισε ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ ὁποία δὲν εἶναι δικό τους κτῆμα, δὲν εἶναι ἀξίωμα, ἀλλὰ διακονία καὶ λειτουργία. Ἐὰν οἱ ἐπίσκοποι εἶχαν φόβο Θεοῦ καὶ σέβονταν τὸ ποιμνιὸ τους, ἐὰν οἱ ἐπίσκοποι εἶχαν φανεῖ ἀντάξιοι τῆς ἱστορίας, ὅπως μέχρι τώρα συνέβαινε, καὶ δὲν εἶχαν προδώσει τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς πίστεως μας καὶ τῆς φυλῆς μας, τότε οἱ διεφθαρμένοι πολιτικοὶ, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν τὸ παραμικρὸ κακὸ στὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν πατρίδα μας. Θὰ καταλάβαιναν, ὅτι «πρὸς κέντρα λακτίζουν».

Ἀλλὰ οἱ ἐπίσκοποι, ἐδῶ καὶ δεκαετίες εὐρίσκονται σκοτισμένοι πνευματικὰ. Ἡ κύρια αἰτία ὄλου τοῦ κακοῦ, εἶναι ἡ προδοσία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἐδῶ καὶ 120 χρόνια ἔχει ἐπιφέρει ὅλον αὐτὸν τὸν σκοτισμὸ καὶ τὴν σύγχυσι στὸν νοῦν τους καὶ ποιοῦν τὰ μὴ καθήκοντα. Οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν δουλέψει καλά, καὶ ἔχουν τοποθετήσει παντοῦ τὰ δικά τους ὄργανα, γιὰ νὰ ἐπιτελέσουν τὸ ὀλέθριο ἔργο τους. Μὲ τὴν οὐνία τους οἱ ἐνωτικοὶ οἰκουμενιστὲς, μὲ τὶς αἰρετικὲς τους διδασκαλίαι, τὴν ἀπερίγραπτη φαρισαϊκὴ τους ὑποκρισία κ.α, ἔχουν διεστρεβλώσει τὴν ἀληθεία τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἔχουν μολύνει σχεδὸν ὀλόκληρο τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅλα αὐτὰ ποὺ ζοῦμε, ἐπιβεβαιώνουν, τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές, τὴν προδοσία τῆς πίστεως. Ἔχουν ἐκ τῶν ἔσωθεν ἀλλοιώσει, δόγματα, παραδόσεις, ἦθος καὶ κάθε χριστιανικὴ ἀρετὴ, καὶ ἔχουν μετατρέψει τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, σὲ μιὰ δική τους ἐξουσιαστικὴ ἱεραρχικὴ φεουδαρχία. Αὐτοὶ μὲ τὸν ἀρρωστημένο παπικὸ ἐπισκοποκεντρισμὸ τους, τὴν ἀλαζονία τους καὶ τὸ δουλικὸ τους φρόνημα μπροστὰ στὴν κοσμικὴ ἐξουσία, ἔχουν ἀνατρέψει κάθε ἔννοια ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας, καὶ θεολογικῆς πατερικῆς παραδόσεως. Ἔχουν μετατραπῆ σὲ πειθήνια ὄργανα τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας.

Ἀπόδειξις; Ἡ μετακοροναϊκὴ ἐποχὴ ποὺ διανύουμε ἐδῶ καὶ ἐνάμισυ χρόνο, ὅπου ἐπίσημα διὰ “συνοδικῶν ἀποφάσεων” προτρέπουν τὸν λαὸ νὰ ὑπαταχθεῖ σὲ ὅλα τὰ ἄνομα, παράνομα, ἀντισυνταγματικὰ, ρατσιστικὰ, ἀντίχριστα καὶ ἀνθελληνικὰ καὶ ἀπάνθρωπα κελεύσματα τῆς μασωνικῆς νεοεποχίτικης καὶ ἀντιχριστιανικῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, παίζοντας τὸν ρόλο τοῦ

ψευδοπροφήτου, και προετοιμάζοντας προδρομικά τον έρχομό του Άντιχρίστου.

Οι επίσκοποι έκλεισαν τους ναούς, έπαυσαν τις θείες λειτουργίες και τις εορτές, αφήνουν τον λαό άνεξομολόγητον, άκοινωνητον και άκήδευτον κ.α. Πράγμα πρωτοφανές και πρωτάκουστο σε όλη την εκκλησιαστική ιστορία 2000 ετών! Δεν είναι, δυνατόν, λοιπόν μετά από όλες αυτές τις άνοσιουργίες να πιστεύει κάποιος, ότι τέτοιοι επίσκοποι εκπροσωπούν την Έκκλησία του Χριστού!!

Αυτό, όμως είναι ένα άλλο κεφάλαιο, για το οποίο θα έπρεπε, ήδη κάποιιοι άλλοι, θεολόγοι και πνευματικοί Πατέρες με άνδρειο φρόνημα, αν αγαπούσαν άληθινά την Όρθόδοξη Έκκλησία του Χριστού, με την Άγιοπατερική θεολογική γνώσι τους, και την αγιότητά τους, να όρθοτομήσουν τον λόγον της άληθείας, μα πού οι επίσκοποι σήμερα έπαψαν να τον όρθοτομοούν, και έχει καταστρατηγηθεί κάθε έννοια εκκλησιολογίας.

Όλοι αυτοί, ένώπιον του φοβεροϋ κριτηρίου του Θεοϋ, της Έκκλησίας και του λαοϋ, έως τότε, θα παραμένουν πάντα ως υπόδικοι και κάποτε θα τους αποδοθοϋν οι ευθύνες τους, αν όχι στην παροϋσα ζωή, άπαξάπαντως στην μέλλουσα. Έμεϊς δέν τους κατακρίνουμε, έξάλλου « οϋ χρήζουσιν κατηγορών», από τὰ ίδια τους τὰ έργα και λόγια αυτοκατακρίνονται. Εάν όμως λειτουργοϋσε και ή όρθόδοξη αυτοσυνειδησία του κλήρου και του λαοϋ, την όποϊαν και αυτή έχουν πληξει θανάσιμα, τότε ή έλπίδα για την σύγκλησι μαϊς άληθινής Όρθοδόξου Συνόδου, δέν θα ήταν μία οϋτοπία, όπως είναι σήμερα, αλλά όλοι αυτοί θα ήταν υπό καθαίρεσι και άνάθεμα, όπως, πάντοτε ώριζαν οι Ίεροι Κανόνες τών Οίκουμενικών Συνόδων. Θα καταδικάζονταν ως αίρετικοί και προδότες της πίστεως. Έμεϊς, άπλά ως συνειδητά μέλη του σώματος της Έκκλησίας του Χριστού, όφείλουμε να διακρίνουμε κάθε φορά, σύμφωνα με την Άγία Γραφή και Πατερική παράδοσι, τους άληθινούς ποιμένες από τους ψευδοποιημένες, και να αποφεύγουμε άποτειχιζόμενοι από την αίρεσί τους, την άσέβειά τους και την εκκλησιαστική κοινωνία μαζί τους, για να μη συναπλωσθοϋμε και έμεϊς στην αίώνια άπώλεια. **Εάν αυτά, σήμερα θεωροϋνται άκράϊα και άκατανόητα για τους πολλούς, αυτή ήταν ή οϋσία της ιερᾶς παραδόσεως τών Άγιών Πατέρων της Έκκλησίας.**

Πρωτίστως, όμως τους κατακρίνει ό ίδιος ό Κύριός μας, ως ή κεφαλή και ίδρυτής της Έκκλησίας, ό όποϊος μαϊς έφιστᾶ την προσοχή, λέγοντάς μας να φεύγουμε μακριά από αυτούς τους ψευδοποιημένες-λυκοποιημένες και ψευδοεπίσκοπους :

« Ό ποιμήν ό καλός την ψυχήν αυτοϋ τίθησιν υπέρ τών προβάτων· ό μισθωτός δέ (αυτός που πληρώνεται από τὸ κράτος) και οϋκ ὦν ποιμήν, οϋ οϋκ εισί τὰ πρόβατα ίδια, θεωρεῖ τὸν λύκον έρχόμενον και αφήσει τὰ πρόβατα και φεύγει· και ό λύκος άρπάζει αυτά και σκορπίζει τὰ πρόβατα, ό μισθωτός φεύγει ότι μισθωτός έστι και οϋ μέλει περι τών προβάτων».

« τὰ πρόβατα άλλοτρίω (επίσκοπῳ) οϋ μη ακολουθήσωσιν, αλλά φεύζονται άπ' αυτοϋ» (Ίω. ι', 4-15). « Διό έξέρχεσθε εκ μέσου αυτών και άφορίσθητε, λέγει Κύριος και άκαθάρτου μη άπτεσθε, κάγώ εισδέξωμαι ύμας, και έσομαι ύμϊν εις Πατέρα, και ύμεϊς έσεσθε μοι εις υιοϋς και θυγατέρας, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ», (Β' Κορ. στ',17).

Ή διδασκαλία όλης της Άγίας Γραφής είναι μία. Καμμία κοινωνία με τὰ είδωλα και τίς

αἱρέσεις.

Ἄς προσευχώμεθα στὸν Κύριον, νὰ μᾶς διαφυλάττει καὶ νὰ μᾶς στερεώνει, μὲ τὴν χάριν του, ἕως τέλους στὴν ἀγίαν καὶ Ὁρθόδοξη πίστι, γιὰ νὰ τύχουμε καὶ τῆς αἰωνίου βασιλείας. Ἀμήν.
Στῶμεν Καλῶς.

Αυτόν τόν μισθωτό λυκοποιμένα δὲν πρέπει τὰ πρόβατα νὰ τὸν ἀκολουθοῦν ἀλλὰ νὰ φεύγουν μακριὰ του, δηλαδή νὰ κάνουν, διακοπή τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς ἐπισκόπους ἕως ὅτου καθαιρεθοῦν, ὅπως ὀρίζουν καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας. Αὐτὸ στὴν ἐκκλησιαστικὴ γλώσσα, λέγεται **ἀποτείχῃσις**.

Τὶ σημαίνει ἀποτείχῃσις; Σημαίνει σηκώνω τεῖχος προστασίας καὶ ἀποκρούω τὴν αἵρεσι νὰ μὴ εἰσέλθει ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσοι ἀποτειχίζονται ἀπὸ τὴν αἵρεσι δὲν βγαίνουν ἐκτὸς Ἐκκλησίας, ὅπως κάποιοι, ἀνεύθυνα καὶ σατανικὰ τοὺς κατηγοροῦν, διότι δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως, οὔτε δημιουργοῦν σχῆμα. Διότι ὁ ὁ ἴδιος ὁ Κανόνας αὐτοερμηνεύει τὴν ἀποτείχῃσι : « οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονκῆ ἐπιτιμήσει οὐχ ὑπόκεινται πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν **καλούμενον ἐπίσκοπον** κοινωνίας ἀποτειχείζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιωθήσονται. Οὐ γὰρ ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ῥύσασθαι». (15ος Κανόνας τῆς Α' καὶ Β' λεγομένης Συνόδου 861 μ. Χ).

Ἀποτείχῃσις δὲν σημαίνει, ἐπίσης ἀπλή διακοπή μνημοσύνου τοῦ αἰρετικοῦ ἐπισκόπου, ἀλλὰ διακοπή τῆς κοινωνίας μὲ τὸν αἰρετικὸ ἐπίσκοπο καὶ τοὺς μνημονεύοντας αὐτὸν, εἴτε συμφωνοῦν μὲ τὰ αἰρετικὰ φρονήματά του εἴτε ἔχουν ὀρθόδοξο φρόνημα, ἀλλὰ δὲν ἀποφασίζουν τὴν ἀποτείχῃσιν καὶ παραμένουν μέσα στὴν αἵρεσι. Ἡ ἀποτείχῃσις εἶναι ὄρος τοῦ 15ου Ἱεροῦ Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου ἐπὶ τοῦ Μ.Φωτίου. Ὁ κανόνας αὐτὸς ἀποτελεῖ μιὰ κωδικοποίησι ὅλης τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Ὅσοι ἀντιδροῦν καὶ πολεμοῦν τὸν ὄρο τῆς ἀποτειχίσεως ἢ δὲν τὸν ἀποδέχονται ὡς πράξι ἐκκλησιαστικὴ ἢ τὸν διεστρεβλώνουν, ὡς δυνητικὸν κανόνα, αὐτοὶ, ἅς ἔχουν ὑπόψιν τους, ὅτι ἀμαρτάνουν καὶ ἀθετοῦν τὴν ἴδια τὴν Ἐκκλησία, διότι ἡ ἀποτείχῃσις εἶναι νόμος καὶ κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι κατ' ἐπίνοιαν ἀνθρώπων. Παρακαλοῦμε ὅλους τοὺς καλοπροαιρέτους κληρικούς, μοναχοὺς καὶ ἐν Χριστῶ ἀδελφούς λαϊκοὺς, ἐπειδὴ ἑμεῖς δὲν ἐκφράζουμε, ἀπολύτως τίποτε ἰδικὸ μας καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη διαχρονικὴ καὶ ἱστορικὰ ἐνδεδειγμένη στάσι, ἀντιμετωπίσεως καὶ θεραπείας, ἔναντι ὅλων τῶν αἱρέσεων, δηλαδή ἡ διακοπή τῆς κοινωνίας μὲ τοὺς αἰρετικούς: « **Μὴ γίνεσθε**

έτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γάρ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; Τίς συμφώνησις Χριστῷ καὶ Βελίαλ»; (Β΄ Κορ. στ',14),

Αὐτὴ εἶναι πρωτίστως καὶ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου καὶ διδασκαλία ὅλης τῆς Ἁγίας Γραφῆς:

« τὰ πρόβατα ἀλλοτρίῳ (ἐπισκόπῳ) οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ» (Ἰω. ι', 4-15). « Διὸ ἐξέρχεσθε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε, κἀγὼ εἰσδέξωμαι ὑμᾶς, καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς Πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ», (Β΄ Κορ. στ',17).

Ὅλοι μας ἄς προσευχόμεθα στὸν Κύριον, νὰ μᾶς διαφυλάξει καὶ νὰ μᾶς στερεώνει στὴν ἁγίαν καὶ Ὁρθόδοξη πίστι ἕως τέλους. Στῶμεν Καλῶς.

Ιερομ.Χαρίτων, Ι.Κ. Αναλήψεως Καρυῆς Ἀγ.Ορους